

Foruden den Anvendelse, der i den nys omtalte Paragraf er gjort af det Princip, at der skyldes Statsmyndigheden som saadan en Afgørelse, der kan kræntes, uden at Enkeltmand behøver at være angreben, og uden at de Betingelser foreligge, under hvilke et Angreb paa bestemte Personer behandles som Statsforbrydelse, tror Udvalgets Flertal at burde foreslåa en anden Anvendelse, der har Hensyn til Domstolene. Det behøveren nærmere Begrundelse, hvor vigtigt det er for Bevarelsen af Tilliden til Domstolene, at der i Samfundet hersker en rodfæstet Overbevisning om deres Upartiskhed. Det er om denne Tillid, der bør værnes ved en Straffebestemmelse mod offentlige Ytringer, der ere egnede til at nedbryde den. Særlig naar kollegiale Retter habes for Die, bliver den praktiske Vigtighed af en saadan Bestemmelse klar, da det let kan tænkes, at en kollegial Domstol angribes paa denne Maade, uden at Ytringen er rettet mod bestemte Personer, i hvilket Fald især Mangelen af tilstrækkelig Bestyrtelse i den tidligere Lovgivning bliver følelig. Men iøvrigt vil Bestemmelsens Anvendelse ikke være indskrænket hertil. Den vil ikke blive ubeløstet, selv om der tillige i Ytringen ligger et Angreb paa Enkeltmand, for hvilket den, der fremsætter den, fra andre Synspunkter maatte kunne drages til Ansvar, men da ofte kun i en privat Sag. Med disse Forklaringer foreslaa vi efter Forslagets § 4 følgende nye Paragraf indsat.

„Den, som offentlig sigter de i Landet bestaaende Domstole for Partiskhed eller fremsfører Ytringer, om hvilke det maa være ham klart, at de egne sig til at nedbryde Tilliden til Domstolenes Upartiskhed, straffes med Fængsel“.

I Forslagets § 5 indeholdes en Regel om, at Handel med Vaaben er undergivet Politiets Tilsyn og Kontrol, hvortil knyttes en Regel om Straffen for Overtrædelse af Politiets i saa Henseende givne Forskrifter. Vi have intet mod Realiteten af denne Bestemmelse at indvende og foreslaa den ogsaa

bibeholdt, uagtet vi mene, at den som en Politibestemmelse ikke har en ganske naturlig Plads i dette Forslag om et Tillæg til den almindelige Straffelov. Det vilde være en Formalisme at tillægge dette hore Ordningshensyn den Betydning, at Bestemmelsen henvises til en særlig Lov.

De tre sidste Paragrafer i Forslaget indeholde nogle almindelige Bestemmelser, der kun give Anledning til følgende Bemærkning. Andet Stykke i § 8 har foranlediget en Tvivl, om det er Meningen, at det skulde følge af denne Bestemmelse, at Meddelagtighed i nogen af dette Forslags Forbrydelser, naar den er begaaet ved Pressen, maatte behandles efter Straffelovens almindelige Regler i Stedet for efter Konsekvensen af de gjældende særegne Ansvarsregler om Presseforbrydelser. At dette i alt Fald ikke er Forslagets Mening, antage vi for givet. Men det turde være hensigtsmæssigt at fjerne Tvivlen ved en Redaktionsændring. Vi foreslaa derfor 2det Stykke i § 8 affattet saaledes:

„Paa Meddelagtighed i eller Forsøg paa Overtrædelse af denne Lovs Forskrifter finde de Regler Anvendelse, der gjælde for andre under den almindelige, borgerlige Straffelov hørende Forbrydelser“.

Med denne Affattelse er det givet, at de samme Ansvarsregler, som gjælde om Straffelovens Presseforbrydelser, ogsaa gjælde om saadanne, der hore ind under dette Tillæg til Straffeloven.

Endnu skulle vi bemærke, at vi have taget under Overveelse, om der ikke var Anledning til i dette Lovforslag at optage en Paragraf, der kunde træde i Stedet for Straffelovens § 184, for paa følgende Maade end denne Paragraf gjør, at ramme Forbrydelser mod Sædeligheden ved utugtige Handlinger eller Ytringer, der fremstilles for eller rettes til Offentligheden. Men skjøndt vi ikke misstjende, at den nævnte Paragraf i Straffeloven kan trænge til ikke uvæsentlige Rettelser, for at fyldestgjøre sit Diemed, og at Formen for de Handlinger,